

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότης: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: Γεωργίου Ι. Καρβονίδου, «Στῆ Μέδουσα». — Ἀγγέλων Ἰωαννίδου, «Τὸ κέρασ». — Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου, «Ἀνοικτὸ γράμμα». — Γρ. Ξενοπούλου, «Ὁ «Ψυχοπατέρας» (δράμα). — Γεωργίου Βιζυνοῦ «Ποίημα». — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» (μυθιστορία).

Ἐξωφύλλου: Χρονογράφου «Ἀπογευματιανή». — Γ. Ι. Κάφ. «Ἀνάλεκτα». — Μικρὰ χαρτάκια — ἐρωτήσεις — ἀπαντήσεις. — Ἀλλυλολογραφία», κτλ.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινίῳ γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 54. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,
12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύπος Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαρχατῆ, ἀριθ. 12.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ο Βιζυηνός απέθανε! τέσσερα χρόνια συμπληρούνται, ακριβώς— ήσαν και τότε παλιν οι ίδιες μέρες του 'Απριλίου— από τότε, πού ἐγνώσθη ὅτι ὁ Βιζυηνός παρεφρόνησε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ Δρομοκαίτιον. Παρεφρόνησε! ἀπέθανε! Συνήθως εἰς τοιαύτας περιστάσεις θεωροῦμεν τὸν θάνατον εὐεργέτημα· καὶ ἡ ἐντύπωση τοῦ ἀπαμειβόμενου πάντοτε, διότι ἔχει προηγηθῆ τὸ πρῶτον κτύπημα, ὁ ἀληθινὸς θάνατος· ἡ νέκρωσις τῆς διανοίας, ἡ καταστροφή τῆς συνειδήσεως τῆς ζωῆς. Καὶ τί διάνοια καὶ τί ζωὴ ἦτο αὐτῆ τοῦ δυστυχισμένου μας ποιητοῦ!

Πῶς ἤθελα, ὅταν τὸν ἔφερον στὸ φῶς ἡ μάνα του, σηκωμένον μὲ τὴ σφραγίδα τῆς κακομοιρίας, πῶς ἤθελα νὰ ἐγνώριζε διὰ νύκτα καὶ τὸν στίχον ἐκείνου τοῦ Μπωδελαίρ: «*Αἶψά γινετὶ νὰ μὴν ἔφερνα κάλλιο στὸν κόσμον μιὰν ἀρμαθιά ὄχνητρας!*...»

Γιατὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸ ρίξω στὶς φλόγες, σὰν ἓνα ἐρωτικὸ γραμματάκι, αὐτὸ τὸ ζωηρὸν τέρας, ἢ νὰ στρεβλώσω τὸ ἄλλιο αὐτὸ δέντρο τόσο πού νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ ξετινάξῃ τὰ φραγκοκεμένα του κλωνιά! Ἡ ἄλλὰ βέβαια ἡ ἀρχαία τοῦ Βιζυηνοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀπεθανάτησεν εἰς στίχους ἐξόχου τυροφροσύνης καὶ ὑπέρας στοργῆς ἦτο πολὺ ἀφελῆς καὶ ἀπλοϊκῆ, διὰ νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ νεογνοῦ τῆς τάπασις ἐκείνη στίγματα πού προσμήνων τὰς τραγικὰς περιπετείας τοῦ βίου του, μέχρι τῆς μοιραίας καταστροφῆς· διότι ἀληθῶς τραγικωτάτη ὑπῆρξεν ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ καθ' ὅλους αὐτῆς τοῦς κυριωτέρους σταθμούς, ἀφοῦ τραγικώτερον ἐλατῆριον ἀπὸ τὰς τύχας τοῦ ἀναξιοπαθούτου ἀνθρώπου, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἄλλο. Ὅσον εὐπαθέστερος εἶναι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀτόμου— καὶ ἡ εὐπάθεια βλέπετε εἶναι τὸ μικρὸν προνόμιον τοῦ ποιητοῦ— τόσο εὐκολώτερον προσβάλλεται ἀπὸ τὰ τραύματα τῆς μικροπραγῆς βιοπάλης, τόσο εὐκολώτερον ὑποκύπτει. Ὅχι μόνον οἱ ὄροι τῆς ὑπάρξεως, ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδιαιτέρες τάσεις, τὰ ἰδιαιτὰ ὅπως συνήθως λέγομεν τῆς ποιητικῆς φύσεως, εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἀπαιτοῦν ἀφειδῆ τὴν ἐξόδευσιν τῆς νευρικής καὶ ζωτικῆς δυνάμεως, καὶ νὰ κατακτοῦν εἰς τὴν πρόωρον ἐξάντλησιν. Εἰς τὸν βίον τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀετιθωρῶν αἰρῶν» εἶναι περίεργον νὰ παρακολουθῆται τις τὴν ἰδιότροπον ἐνσάρκωσιν τῶν ὑψηλοτέρων του καὶ μᾶλλον ἀφρημένων τάσεων, εἰς τὸ ὄνειρώδες ἴσως ἐκεῖνο ἰνδάλμα τῆς ἀζανθῆς καὶ γαλανῆς κόρης». Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλησμόνητον βράδυ ἀληθοῦς συγκινήσεως διὰ τὴν μορφομένην μερίδα, τοῦ Ἀθηναίου κοινού, ὅτε ἡ ὀργανικὴ ἀλλοίωσις τοῦ ἐγκραφάου τοῦ ποιητοῦ συνετελέσθη, εὐρέθη οὕτως στεφανωμένος μ' ἄνθη λευκά, μὲ ρόδα καὶ ἀνεμώνας καὶ μαργαρίτας, ψάλλον μὲ περιπαθεῖς στοργὰς τὴν γαλανὴν

μνηστῆν πού ἐπερίμενε, καὶ ραίνων μὲ ροδόφυλλα τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπάτει διὰ νὰ τὸν εὐρῇ. Εἶναι ἀνάγε ἡ ζανθὴ ἐκείνη κόρη τῆς Κύπρου τὴν ὁποίαν νεκρὸς ἀναγιώστης τότε, μὲ τὸ βράσον καὶ τὸν σκούφον, ἠγάπησεν ὁ μέλλον ποιητῆς; εἶναι ἴσως γνωστὸν τὸ σκανδαλιώδες ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τοῦ βίου του· ὁ ἔρωσ του ἀνεκαλύφθη, ὁ ἔραστής ἐτιμωρήθη κούστρωσ κατὰ τοὺς καλογερικὸς κανόνες, καὶ ἐκεῖνη ἐστάλη μακρὰν, μακρὰν, διὰ νὰ μὴν τὸν ἐπανίδῃ πλέον. Μόνον δεκαπέντε σχεδὸν ἔτη κατόπιν, ὅτε τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ ἐγινε πανελληνίον καὶ ἡ φήμη του ἦτο ἠδρικωμένη, ἔλαθεν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἐκείνην ἐκ Κύπρου, διὰ τῆς ὁποίας ἠρωτᾶτο «ἂν ποτε νέος διέμεινεν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Κύπρου! Εἶναι ἀνάγε ἡ «Μαργαρώνα, ἡ Μαργαρώ, ἡ Μαργαριταρένια» ἐκείνη, πού ἀποθανατίζει τόσο σκληρὰ εἰς τὰ «Φιδωτράγουδά του»; Ἡ μᾶλλον, ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐνσάρκον γυναικίριον, νὰ εἶναι τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο ἀλλὰ καὶ τὸσον ζωντανὸν Σύμβολον, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐν τῷ φρενοκομείῳ κατὰ τὰ lucida intervalla του, ἀφιέρωσε τὰς περιπαθεστέρους ἑλληνικὰς στοργὰς, πού γνωρίζω;

*Μὲς στὰ στήθια ἡ συμφορὰ
σὰν τὸ κῆμα π.λημμυρὰ
σέρνω τὸ βαρὺ μου βῆμα
σ' ἓνα μῆμα!*

*Στὸ σταυρὸ τὸν ἀψηλὸ
ἀγκαλιὰ γλυκομιλῶ
Τὸ μωριάκι τοῦ ὀνόματός της!
Κι' ἀπ' τὰ χρώματά της
ἡ φωνὴ της ἡ χρυσὴ
μοῦ φωνάζει: «ἔ.λα καὶ σὺ
δί.λα στὸ ξαυθὸ παιδί σου
καὶ κοιμήσου!»*

Σήμερον τέλος, εἰς τὴν ἐπίμονον φωνὴν τοῦ «ζανθῆ τοῦ παιδιοῦ» ὑπήκουσεν ὁ ποιητῆς καὶ κοιμήται πάλι εἰς τοὺς νεκροὺς πόθους του, διὰ νὰ ποδείξῃ ἀληθινὸν διὰ πολλοστὴν φορὰν, ἐκεῖνο πού τόσο ἀμίμητα εἶπεν ὁ Ψυχάρης: «Ἡ Ἀγάπη ἡ σπέρνει ἢ παίρνει τὴ ζωὴ!» Ἀληθῶς τὴν ἀγάπην ὁ αἰσθητικώτερος τῶν ποιητῶν μας ἀντελαμβάνετο μὲ εὐρύτητα μοναδικήν, καὶ τὴν ἀντίληψίν του τὴν ἔχει ἐνσάρκωσιν εἰς τὸ «Ἄστρον τῆς Ἀγάπης» τοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δικαιοτάτα χαρακτηρίζει ὁ Ξενόπουλος, ὡς «ἐν ἐκ τῶν λαμπροτέρων δειγμάτων τῆς μετὰ Σολωμὸν ποιήσεως».

Δι' ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος, εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, θὰ παρασχη βέβαια τροφὴν ἀλγεινῶν σκέψεων ἡ τύχη τοῦ ποιητοῦ πού «ἀδικοθανάτησε.» Δὲν κάμνομεν εἰδῶ κριτικὴν. Τὸ ἔργον τοῦ Βιζυηνοῦ εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἀνέκδοτον, ἐγράφησαν πολλὰ καὶ θὰ

ΣΤΗ ΜΕΔΟΥΣΑ

Ἦ Μέδουσα, πού ἀντὶς μαλλιὰ φίδια ἀρμαθῆς φορούσες
καὶ πέτρωνες, μὲ μιὰ ματιὰ, καθένα πού θωροῦσες,
Ἄν ἦμιον πλούσιος, βασιλιάς, καὶ πλούτη καὶ κορώνες
θὲ νάδινα γιὰ διὸ ματιές, σὰν τίς δικές σου, μόνες!

Νὰ μὴ μου καίγαν τὴν καρδιὰ σὰν ἄλλες· νὰ μ' ἀλλάζαν
σὲ μαρμαρένιο ἀγάλμα εὐθύς πού με κοιτάζαν
μὲ τεχνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ὅπως σκαλίζει
ὁ Γλύπτης καὶ τὴν ἀκουῖν τὴν πέτρα τὴ στολίζει.

Ἄναισθησία κ' ἐμορφιά νὰ εἶχ' ἀδελφωμένες
ὅπως τίς ἔχει στὴ ζωὴ κ' ἡ Μοῖρα μοιραγμένες·
Κι ἂν τύχαινε καὶ τ' ἀγάλμα, πού γίνουμον, νὰ σποῦσε
ἀκόμα σὰν ἀνήξερο τὸ στόμα νὰ γελοῦσε...

Γ. Γ. ΚΑΡΒΩΝΙΑΣ.

ΤΟ ΚΕΡΑΣ

I

Μιὰ βραδυά, ἡ ἀλησμόνητὴ του φωνὴ ἀκούστηκε ἔξαφνα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐξοχῆς. Ὅλο τὸ χωριὸ τὴν ἄκουσε μὲ ἐκπλήξη, καὶ οἱ βράχοι τῆς ἀερογιαλῆς τὴν ἀντήχησαν κορυφὰ καὶ ἀρχὰ, ὡς ἀσυνήθιστοι· σ' αὐτὴ τὴν ξένη βοή. Ἐπαίξε ἓνα ἀρχαῖο σκοπὸ κυνηγετικὸ μ' ἀξιοθαύμαστη καὶ διαβολικὴ τέχνη. Τὸ σκοπὸ τὸν ἔγνωσα μὲ τὸ νὰ τὸν εἶχα ἀκούσῃ καὶ ἄλλοτε σ' ἓνα μου ταξίδι· μὲ τέτοιους σκοποῦς οἱ ἄρχοντες τοῦ μεσαιῶνος τρέγοντας μὲ ἄλογα καὶ σκύλους, κυνηγοῦσαν τὸ ἐλάφι στὰ ἀπέραντα δάση τους.

Σφάλιξα τὰ μάτια μου καὶ ἀκούοντας τὸ ἄγριο τραγοῦδι· μοῦ φάνηκε νὰ βλέπω τὸν κυνηγὸ πού πρόσταζε τὰ σκυλιὰ. Καὶ τὰ εἶδα ὕστερα νὰ τρέχουν ἄσπλαχνα καὶ νὰ κυνηγοῦν μὲ οὐραϊάσματα τὸ φτωχὸ ἐλάφι. Ὁ σκοπὸς ξεψύχησε μ' ἓνα παράπονο καὶ κλάματα καὶ κατάλαβα πῶς ἦταν ἐκεῖνο, πού ξεψυχοῦσε.

Αὐτὸ τὸ ἄκουσμα μὲ ἔκαμε μιὰν ἀλλόκοτη ἐντύπωσι, καὶ ὅταν ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα ἡ φωνητικὴ σκηνὴ τοῦ κυνηγοῦ μοῦ ξαναφάνηκε περὶ ζωῆς στὸ ὄνειρό μου. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πῶς ἦμιονα σ' ἓνα δάσος κατασκότεινο καὶ ἄκουσα βοή καὶ παραγῆ. Εὐθύς κατάλαβα ὅτι ἦταν σκυλιὰ καὶ κυνηγοῦσαν ἐλάφι· καὶ ἔξαφνα ἄρχισα νὰ τρέχω, ἀπορώντας ὅμως γιατί τάχα νὰ τρέχω καὶ ἐγώ. Μὰ εὐθύς πάλι ἐνόησα ὅτι τὸ ἐλάφι πού κυνηγοῦσαν ἦ- μουν ἐγώ. Τρομάξα πολύ μὰ ἔφευγα σὰν τὸν ἄνεμο. Καὶ ἔτρεξα, ἔτρεξα, ἔτρεξα... καὶ τρέγοντας

κίσθονόμου ὅτι τὰ σκυλιὰ πετοῦσαν καλλιτέρο' ἀπὸ μένα καὶ ὅτι ἀρχὰ ἡ γρήγορα θὰ μὲ πρόβθαιναν. Ἄκουα ὅμως καὶ μιὰ παράδοξη βοή πού δὲν καταλάβαινα ἂν ἦταν ἀπὸ ἀέρα ἢ ἠχος ἀπὸ πάμπολλας σάλπιγγες μαζί· τὸ δεύτερο ὅμως μοῦ φάνηκε πιὸ σωστό.

Στὸ τέλος μὲ πρόβθαιναν τὰ σκυλιὰ· καὶ εἶδα ὅτι δὲν μποροῦσα πιά νὰ φύγω. Καὶ νάτα πού πρόβθαιναν ἀναίτητα ἄλλα ὀλόσπρα, ἄλλα ὀλόμαυρα, ἄλλα περδὰ, ὡς μανουλά μου... Καὶ εἶδα μεσ' 'στ' ἀπέραντο σκυλόλογι ἓνα νῆο καθάλαρο, ὅλο κόκκινο ντυμένο, ὡμορφο παληκάρι ἀλλὰ μὲ ἐμορφιά ἄσπλαχνη, ἐμορφιά κοκκὸ ἄγγελο. Βαστοῦσε στὸ χέρι του μιὰ πελώρια σάλπιγγα καὶ πρόσταζε τὰ σκυλιὰ δειγμώντας με. Καὶ στὸ πλάι του ἀγορεύετο ἄλλο ἄλογο κι' ἀπάνω του μιὰ κοπέλλα κ' ἐκείνη μεσ' 'στὰ κόκκινα. Ἐξάφνα ἡ καρδιὰ μου ῥάγισε· τὴ νεὶ ἐκείνη τὴ γνώρισα: ἦταν ἡ ἀγάπη μου. Κοιτάξιο τότε εἶπα, πού φεύγεις; πρέπει νὰ πολεμήσῃς μπροστὰ τῆς μὲ τὸ φρικτὸ σκυλόλογι, μὲ τὸν κοκκὸ τὸ νεὸ· ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνοίωσα στὸν ἑαυτὸ μου ἀδυναμία μεγάλη γιὰ νὰ παλαίψω μὲ τὸν καθάλαρο. Δὲν ξέρω γιατί αὐτὴ ἡ φρικτὴ βεβαιότης μοῦ μπῆκε στὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε στή θέσι μου σὰν παγωμένος. Καὶ τὰ σκυλιὰ πρόβθαιναν ὀλοένα, οὐραϊάζοντας τρομαχτικὰ καὶ μαζί ὀκαθαλάρας καὶ ἡ ἀγάπη μου. Καὶ ὅταν φτάζανε κοντὰ μου εἶδα τὸ νεὸ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ τῆς λείει γελώντας μὲ κακία: Ἀγάπη μου, τὸ πιάσαμε πιά! Καὶ κείνη τὸν κοιτάζε μὲ χαμόγελο καὶ εὐχαρίστησι... Ἀγάπη του; ;!...

Καὶ τὰ σκυλιὰ χιμοῦσαν περὶ ἀπάνω μου καὶ

έννοιωθα τήν ἀγάπῃ τους τήν πνοή καί τὸ λαχά-
νικαρό τους γύρω μου ἀλλά δὲν τὰ κοίταζα.
Τὸ μάτι μου κερρώθηκε στὸν καθάλαρον καί
τὴ συντρόφισσά του. Τὸν εἶδα νὰ σκύβῃ στὴ σέ-
λα του καί βλέποντάς με μὲ γέλοιο κακῶ νὰ τὴν
φιλήσῃ. Τὴν ἴδιον στιγμή ἐννοιώσα πού μὲ σπαρ-
ζαν μὰ δὲν ξέρω ἂν ἦταν τὰ σκυλιὰ ἢ ἐκεῖνο τὸ
φιλί. Καί ξεψυχώντας ἀκουσα πάλι τὴν τρομερῆ
βυὴ, πού ἐμοιαζε βοή τοῦ ἀέρα ἢ ἤχου, ἀπὸ πάμπο-
λας σαλπικιγες μαζί.

Ἐύπνησα τρομαγμένος καί μὲ ἀναφυλλητό. Ἡ
ἐντύπωσι πού μ' ἔκαμε τὸ ὄνειρο ἦταν πολὺ ζωηρῆ
καί δὲν ἐκλείει μάτι ὡς τὸ πρῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησα γιὰ νὰ μάθω ποιὸς ἦτα-
νε ὅπου ἐπαιξε τὴν σάλπιγγα· ἄλλοι τὴν ἀκουσάν
ἄλλοι ὄχι, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν.

Ἡ
Βραδυὰ γλυκεῖα, μυρωμένη, καλοκαιριῦ. Πού τὸ
λαμπρὸ φεγγάρι ἀσημένει τὴν ἡσυχώτατη θάλασσα
καί ἡ θάλασσα φιλεῖ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἀγάλια, ἀγά-
λια. Καί ἀμα πιάσει καί φουθήσει ἐλαφρότατο ἀνερά-
κι, ἡ μυρωμένη του πνοή σὲ ζυπνάζει τὴν καρδιά καί
νοιώθεις τῆς ἐνθύμησες τῆ ψυχῇ νὰ στερουρίζῃ γύρω
σου. Καί μέσα στὴ λαμπράδα τῆς ἀχτίδας βλέπεις
τότε νὰ διαβαίνουν μυστικά τὰ φαντάσματα τοῦ πε-
ρασμένου καιροῦ. Χαίρε, λαμπρὸ φεγγάρι, ἄστρο τῆς
ἀγάπης μελαγχολικὸ! Ἐκεῖνη ἦταν ἀνομιτισμένη
στῆς ἀκρογιαλιᾶς τίς πέτρες, στὸ πλάι τῆς στέ-
κουμουνο ἀφώνος ἐγώ. Ἡ ὄχρῃ λάμψι τοῦ φεγγαριοῦ
ἐλοῦζε τὸ ὀλόλευκο πρόσωπό της γιὰ χιλιοστὴ φορὰ
προσπαθοῦσα νὰ διαβάσω τὴ σκέψι της στὰ γλυκὰ
της μάτια, πού εἶναι γιὰ μένα αἰώνιο μυστήριον.
Τὴν ἔβλεπα καί τὸ ἀνεράκι μ' ἔφερε τὴν ἐνθύμησι
ἀπὸ μακρὰ, μακρὰ... Καί ξαναπέρασε ἀπ' τὰ μά-
τια μου ἡ στιγμή πού τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ,
μικρὴ παιδοῦλα, μὲ πλεξοῦδες στοὺς ὤμους ριχμέ-
νες, καί τὴν ἀγάπησα τὴν ἴδιαν στιγμή τρελλὰ, μὲ
ὄλο τὸν πόθο τῶν δεκαπέντε μου χρόνων. Καί ἀκό-
λουθήσαν ἄλλα χρόνια. Καί ἐφυγα στὰ ξένα μὲ αἰμα-
τωμένη καρδιά. Ἄρθονο δάκρυ ἔχουσα στὸ βαπόρι.
Καί ἐκεῖ στὰ ξένα ἔζησα ζωὴ ἄλλη, μὰ ἡ καρδιά μου
πάντα δική της. Δικὴ της καί τότε, δικὴ της
καί τώρα, δικὴ της αἰώνια...

Κι' ἐκεῖνη; ... Ποιὸς ξέρει; Θὰ ἐνόησε βέβαια τὴ
φλογερῆ μου ἀγάπη. Ποιὰ γυναίκα γελιέται σ' αὐτό;
Μὰ τόσα χρόνια τώρα, δὲν τόλμησα νὰ τῆς φανερώσω
τὴν ἀγάπη μου. Καί τί μ' ἐμπόδιζε; δὲ ξέρω. Ἴσως
ὁ φόβος μὴ μὲ πῇ ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ ἢ τὸ κατὰλαβω
ἀπ' τὴν ἀπάντησί της.

Ἐξάρνα, ἐκεῖνη τῆ στιγμή αἰσθάνθηκα πόθο
ἀκράτητο νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Ἐνοιώθα νὰ φθάνουν
στὰ χεῖλιά μου λόγια ἀγάπης ἐξίσια καί κατα-
λάβαινα ὅτι ἂν πῶλεγα θὰ ἦταν πιά δική μου, καί,
δική μου... ἐκεῖνη!! Καί θάρρηξα νὰ τὴν μιλῶ καί
τὴν κοίταζα φρίνεται μὲ τόσο πόθο πού ἡ καρδιά

της ἀναγέλλιασε καί αὐτῆς καί τὰ μάτια της
ἐλαμψαν καί ἐσθῆσε στὴ στιγμή ἡ λαμπράδα τοῦ
φεγγαριῦ. Μὰ, κατὰρ! ἡ ἀλησμόνητή του φωνὴ
ἀντήχησε εὐθὺς τότε στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐξοχῆς. Καί
τὴν ἴδιαν στιγμή κατὰλαβα, ὅτι δὲν μπορούσα
πειὰ νὰ μιλήσω ὅπως στὸ ὄνειρο, ὅτι δὲ θὰ μπο-
ρούσα νὰ παλέψω μὲ τὸ φοβερὸ καθάλαρον. Μὰ γιατί
τὸ ἴδιο αἰσθημα καί τὸ ἴδιο πάγωμα τῆς καρδίας;

Δὲν ἐπαιξε πειὰ τραγοῦδι κληρονομικόν, ἀλλὰ ἐρω-
τος τραγοῦδι θερμὸ καί σιγανὸ σὰν προσευχῇ. Δὲν
πρόσταζε πιά σκυλιὰ, προσκαλοῦσε ψυχῆς σὲ ὑπερ-
κόσμια λιτανεῖα. Ἄκουα παγωμένους, ἀλλὰ ἀκουα
καί καταλάβαινα. Τὸ κατὰρτο τραγοῦδι μιλοῦσε
στ' ἀληθινὰ: Πέταζε ψυχῇ στὸν αἰώνιο πόθο. Πέ-
ταζε κι' ὁ καιρὸς φεύγει φτερωτός. Πέταζε κ' εἶναι
γλυκεῖα καλοκαιρινὴ βραδυὰ. (Πέταζε καί περνοῦν
γοργὰ τὰ καλοκαίρια). Ἄχ! πῶς ἀκουε ἡ ψυ-
χὴ της τὸ πρόσταγμα. Πῶς φτερούγιαζε γοργῇ στὴ
μακρῆ φωνή. Μοῦ τὴν ἐπαινε γιὰ πάντα τὸ τρα-
γοῦδι τοῦ φοβεροῦ τεχνίτη. Καί εὐθὺς ὡσὰν νὰ ἦταν
ἡ ἡγὼ τοῦ λαμπροῦ τραγοῦδι, ἀνέθηκε ἀπ' τὴ
ψυχῇ μου ἄλλο ἄσμα ἄυλο καί πνευματικὸ χωρὶς
νότες φθαρτῆς μουσικῆς. Καί ἦταν πολὺ πιὸ ὠραῖο
ἀπ' τὸ τραγοῦδι τοῦ τεχνίτη, γιατί πάντα τὸ πνεῦ-
μα εἶναι πιὸ ὠραῖο ἀπὸ τὴν ὄλη, ὅσο κι' ἂν εἶνε
τεχνικῆ. Τὸ τραγοῦδι τῆς ψυχῆς μου ποιὸς ποτὲ
θὰ τ' ἀκούσῃ; πού εἶναι τὰ λόγια πού θὰ τὸ γρά-
ψουν, οἱ νότες πού θὰ τὸ ἱστορήσουν; Ἄρὰ γε ἡ
ψυχῇ μου ὅταν φτερούγιαζε ἄυλη γύρω στὸν Πλάστη
της στῶν αἰώνων τὴν ἀρχή, μὴν ἀκουσε τὸν κατὰ-
δικον Ἀγγελο πού πέρτοντας στὸν Ἄδην ἐκλαψε
τίς περασμένους δόξες καί τὰ Οὐράνια μὲ τὴν κα-
τακρινὴν ἄρρα του πού δὲν μπορούσε νὰ ψαλ-
λῇ πιά τὰ ἀλληλοῦκα τὰ πρῶτα; Μὴν ἔκλειψε
τότε καμμιά παραμικρὴ στροφή καί τὴν θυμᾶται
τώρα πού πάει καί αὐτὴ στὸν Ἄδην! Ἄχ! νὰ μπο-
ρούσε νὰ ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι τῆς ψυχῆς μου. Ὡσάν
σικιὰ ἐμπρός στὸ φῶς θὰ ἐγίνετο τὸ κράτος τοῦ πρό-
στυγου τεχνίτη καί ἐγὼ θὰ ξανάβρισκα τὸν Πα-
ράδεισο. Ἀλλὰ τὰ τραγοῦδικα τῶν ψυχῶν μόνον οἱ
ψυχῆς πού τὰ λένε καί τὰ ἀκοῦνε.

Ἐξάρνα τὴν ἀκουσα νὰ λέγῃ: Ἄχ! μὲ μελαγ-
χολεῖ αὐτὴ ἡ μουσικῆ. Μὲ τρελλάνει, μοῦ παίρνει
τὴ καρδιά...

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω... Ἄχ! νὰ φύγω, νὰ φύγω!
.... Καί ἐνῶ σύννεφα καταμέλανα ἐκυρταν τὸ φεγ-
γάρι, ἐφυγα μὲς' στὸ σκότος σὰν κολασμένος. Καί
μὲς' στὴν ἀξιοθρήνητή μου φυγῇ ἀκουα τὴν κατὰ-
ραττη μουσικῆ νὰ ἀλλάξῃ σκοπὸ καί νὰ ξαναπαίξῃ
τραγοῦδι κληρονομικόν. Βέβαια ἐφυγα σὰν ἐλάφι
καί μὲ κληρονομή, καί ἐψάλε τὸ τραγοῦδι νίκη καί
θαύμα καί οἱ τελευταῖαις του νόταις πού ἀκουσα
ἦταν παρὰ μυσταίς μὲ τὸ γέλοιο τοῦ καθάλαρον ὅταν
εἶπε στὸ ὄνειρο: Ἀγάπη μου, τὸ πιάσαμε πειὰ.
Κατὰλαβα, κατὰλαβα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐφυγα στὰ ξένα. Ὅταν μὲ καιρὸ
ξαναγύρισα στὴν πατρίδα, ὄλοι ἀπορώντας μὲ διηγή-
θησαν ὅτι Ἐκεῖνη εἶχε φύγει κρυφὰ μιὰ νύχτα, ἀρίνον-
τας γονεῖς ἀπελπισμένους καί δὲν ἀκούστηκε πειὰ.

Μερικοὶ παρετήρησαν, ὅτι τὴν ἴδιαν μέρα ἐνας ξένος
μουσικός, πού εἶχε φανῆ στὸ χωριὸ πρὶν λίγαις
μέραις καί ξεκούφαινε τὸν κόσμον μὲ τὸ ζουρνὰ του,
γάρθηκε γιὰ μιὰς κι' αὐτός. Ἀπόρησαν πῶς δὲν εἶδε-
ξα καμμιάν ἐκπληξί στὴν ἀπίστευτη εἰδήσει.

Φαράρι, 15 Ἀπριλίου 1896.

Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μοῦ γράφετε μὲ τόσην τρυφεράν καλωσύνην, ὥστε
ἡ πρώτη μου ὀρμηὴ ἦτο νὰ σὰς ὑπακούσω. Μ' ἀνε-
χαίτισαν τὰ μακρὰ τῆς ἐργασίας μου ἔτη καί μ'
ἐτρόμαξε τὸ μέλλον. Ἄ, ὄχι, σεβαστὴ ἀγνωστος φί-
λη, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπακούσω καί σὰς θερμοπα-
ρκαλῶ νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν, ν' ἀναγκάσετε
ὀλόκληρον αὐτὸ τὸ γράμμα.

Εἰσθε ξένη καί ἀπόἀληθινὴ συμπάθειαν πρὸς τοὺς
νεωτέρους Ἕλληνας, μετὰ τῶν ὁποίων ζῆτε ἀπὸ μα-
κρῶν ἐτῶν (ἢ καί ἀπὸ περιέργειαν, νὰ μάθετε τί τάχα
κάνουν οἱ ἀπόγονοι θεῶν καί ἡμιθεῶν) ἐσπουδάσατε
τὴν γλώσσάν μας.

Εἰσθε ξένη καί εἰς τὴν γλώσσαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν
ἐμάθατε ἀπὸ τὸν διδασκάλόν σας, δὲν εἰσθε ὑπο-
χρεωμένη νὰ γράψετε, ὅτι φρονεῖτε, ὅτι αἰσθάνε-
σθε, καί νὰ ζωγραφίσατε, ὅσα βλέπετε νὰ παίζονται
τριγύρω σας.

Κηρύττεσθε πολὺ δικαίως ὑπὲρ τῆς καθαρουσίης,
διότι δὲν εἰσθε ἠναγκασμένη μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ αὐτὴν
τεχνητὴν γλώσσαν, νὰ περιγράψετε σκηνὰς τοῦ κα-
θημερινοῦ βίου. Ὅσοι ἀπεπειράθησαν νὰ γράψουν, τὰ
ἔργα των δὲν ἔζησαν. Τὰ ἐφόνευσεν ἡ ἀνεπάρκεια τῆς
γλώσσας καί τὸ ἐπιτηδευμένον ὄρος, εἰς τὸ ὅποιον
ἐξάπαντος ἔπρεπε νὰ ἐκπέσουν.

Ἡ πομπώδης καθαρουσίη εἶναι γλώσσα μεταβα-
τικῆ. Αὐριον θὰ φουθήσῃ ἕνα ἀνεράκι καί θὰ σάρωση τὸ
δὲν τὸ θὰ τὸ ἀναλυμένον ἀπαρέμματον καί ἡ
γλώσσα αὐτὴ θὰ μείνῃ γλωσσολογικόν μνημειόν
τῶν ἡμερῶν μας.

Τώρα πιθανόν καί ἡ δημόδης νὰ ἦνε μεταβατικῆ,
διότι ἐγὼ δὲν εἰμπαρῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἐλύθη τὸ
γλωσσικόν ζήτημα. Μεταξὺ δύο μεταβατικῶν γλωσ-
σῶν, ποῖα πρέπει νὰ προτιμηθῇ διὰ φιλολογικὰ ἔργα;

Ἡ γλώσσα τοῦ διδασκάλου ἢ ἡ γλώσσα τῆς
καλῆς μητρὸς μας;

Ἐδῶ ὁ δισταγμὸς δὲν χωρεῖ· ἀφοῦ δὲν εἰμπαρεῖ
κάνεις μὲ μιάν μονοκοδουλὴν νὰ μορφώσῃ τὴν καθα-
ρευούσαν εἰς γλώσσαν βιώσιμον ἢ νὰ στερεώσῃ τὴν
δημόδην, ἀντὶ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖράς του ἀδρανεί,
ἄς γράψῃ εἰς τὴν γλώσσαν, τὴν ὁποίαν ἐμάθεν ἀπὸ

μικρὸ παιδάκι καί εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀποδώσῃ πι-
στότερα, ὅ,τι θελεῖ νὰ γράψῃ.

Ὅταν, χωρὶς νὰ παραλείψω οὔτε συλλαβὴν, δια-
βάξω ὅσα περὶ γλώσσας γράφονται, σχηματίζω τὴν
ιδεάν: ὅτι γίενεται μιὰ μεγάλη ζύμωσις, ἀλλὰ δὲν
κουράζω τὸν νοῦν μου διὰ νὰ βγάλω συμπεράσματα
ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Ἄς ἐργάζωνται ἐκεῖ-
νοι, ἡ ἐργασία των μὰς ὠφελεῖ, μὰ καί ἐγὼ δὲν πρί-
πει νὰ μείνω ἀδρανής, ἀναμένοντα τὸ ἀποτέλεσμα
τῶν ἐργασιῶν των. Ἡ ἐπερχομένη γενεὰ, πρέπει νὰ
εὖρη ἔργα.

Ἄν, μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν ἔργων, τῶν συγγρό-
νων φιλοπόνων λογογράφων μας, ὑπάρχουν ἔργα βιώ-
σιμα, καί μίαν ἀλήθειαν ἂν ἐγκρούπτουν καί ὀλίγην
τέχνην ἂν ἡ μορφή των παρουσιάσῃ, ἡ ἐπερχομένη
γενεὰ, δὲν θὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ γλώσσα ἦτο ζηλευτῆ,
ἀλλὰ θὰ μὰς εὐγνωμονῇ, διότι εὗρεν ἔργα καί ὄχι
λόγια λόγια λόγια.

Τώρα, ὅπως ἀπὸ τὴν καθαρουσίαν, δὲν λαμβάνω
παρὰ τὰς μάλλον ἐν γρήσει λέξεις καί ἀπὸ τὴν δη-
μόδην, χωρὶς νὰ μελετήσω τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα
τῆς ἀληθινῆς νεοελληνικῆς βαβέλ, λαμβάνω ὅσα
μεταχειρίζονται οἱ τριγυρινοὶ μου.

Αὐτὴ ἡ ἀμέλεια ἴσως θεωρηθῇ φυγοπονία ἢ καί
ἐλλειψίς ἀρχῶν σταθερῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εὐρί-
σκω τὸν ἑαυτόν μου ἀκατάλληλον διὰ τοιαύτην
γλωσσολογικὴν ἐργασίαν καί ἔπειτα ἐκτιμῶ πολὺ
τοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα ἐργαζομένους καί ἐγὼ ἐμπιστο-
σύνην εἰς τὴν δραστηριότητά των, πολὺ δὲ περισσο-
τέρην εἰς τὸ πείσμα των, μὲ τὸ ὅποιον ὑπερασπίζον-
ται τὰς ιδεὰς των.

Ἀπὸ τὸ πείσμα των, θὰ εὗρουν ἐπιχειρήματα καί
ἡ νίκη, ἐνὼ νομίζουν, ὅτι θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνον, ὁ ὁ-
ποῖος θὰ παρατάξῃ περισσότερα ἐπιχειρήματα, ἢ
ἐλπίς των θὰ διαψευθῇ.

Τὴν ἐτοιμηγορίαν τῆς ἡ ἐπερχομένη γενεὰ, δὲν θὰ
ἐκτρέφῃ βασιζομένη εἰς ἐπιχειρήματα.

Τὰ σημερινὰ ἔργα, τὰ ἀγριολούλουδα μὲ τὸ ἰδιώ-
ζον ἄρωμα των, θὰ ἦνε ὁ τάπηξ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ
ζήτημα θὰ τεθῇ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΕΝΟΠΙΟΥΔΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

[Τὸ γράμμα τοῦ Βένερη, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ πράξει. Ἡ με-
γάλη θύρα τοῦ βήθους εἶνε κλειστή. Ἀπομεινόμερον. Ὁ
Γεώργιος καί ὁ Εὐτύχιος κάθονται πρὸ μικροῦ τραπέζιου,
παρὰ τὸ γράμμα τοῦ Βένερη, πίνοντας καφεὶ καί συνο-
μιλοῦντες πρὸ πολλῆς ὥρας. Ὁ Εὐτύχιος κάθηται εἰς τὸ
δεξιόν.]

Εὐτύχιος.—(Μετὰ τινα αἰωπῆν). Καί ὡς τί
ὄρα κοιμᾶται συνήθως;

Γεώργιος.—Μὰ ὡς τὰς τρεῖς.

Ευτύχιος.—Ωστε αν έλθω κατά τις τέσσερες τρειςήμεροι...

Γεώργος.—Θά τον βρής. Και τό απόγευμα συνήθως μένει μόνος.

Ευτύχιος.—Τό ξεύρω...

Γεώργος.—Είμαι βέβαιος όμως ότι θά κάμη ό,τι είπε... θάρρηθή όριστικώς.

Ευτύχιος.—Τί θά κάμη! Έπί τέλους τό ζήτημα θά λυθή διά τής βίας. Έγώ θά επιμείνω, έγώ θά έλθω εις τά έσχατα. Βεβαιοίς δέν είνε δυνατόν νά εξακολουθήση αυτή ή κατάσταση.

Γεώργος.—Πολύ φοβούμαι μήπως εξακολουθήση. "Ασχημα εμπλέξαμε... πολύ άσχημα. "Ε, τό οικογενειακόν συμβούλιον βλέπεις... τί νά σου κάμω, άφ' ου τό οικογενειακόν συμβούλιον μάς έρριξε στά χέρια του...

Ευτύχιος.—Είσαι ακόμη παιδί, Γεώργο. (μειδιδων) Σε απελπίζουν πράγματα που μπορούν νά διορθωθούν εύκολώτατα.

Γεώργος.—Και νά είμαι υποχρεωμένος νά φύγω... και νάφήσω τά κορίτσια στα χέρια αυτού του ανθρώπου. Και νά μή μου έρχεται, έτσι, νά μή έχω τό θάρρος νά τον πώ: «Κύριε! είσθε ένας παληάνθρωπος! χαίρετε!» Τί παράξενα που έχει ο κόσμος!

Ευτύχιος.—Έν ανάγκη, καθώς είπαμε, μπορεί νάναθάλης τό ταξιδί σου... επί τέλους άς πάη ο Παντελής.

Γεώργος.—Ω έννοείται ότι θά το αναβάλω ούτε φεύγω αν δέν ιδώ, ότι στη θέσι μου άρνω έσένα. Και τό δικαίωμα αυτής τής προστασίας θά σου το έδιδεν ο γάμος, ή τουλάχιστον ένας άραχών.

Ευτύχιος.—Βέβαια.

Γεώργος.—"Αν ήτο δυνατόν μάλιστα νά έκάμναμε τόρα γρήγορα ένα γάμο κλειστό, χωρίς έτοιμασίες και χρονοτριβές και επιδείξεις και νά έγλυτώναμε άμέσως από ψυχοπατέρας και από κηδεμόνας, πόσω θά ήταν σωτήριο!

Ευτύχιος.—Έγώ είμαι προθυμότατος. "Αλλά θέλει άρα γε έτσι ή Ούρανία;

Γεώργος.—"Ο,τι θέλης έσύ, θέλει κ' εκείνη. Νά είσαι βέβαιος. "Επειτα εκτός του ότι σε αγαπά πολύ, ξεύρει ότι αυτό είνε τό συμφέρον όλων μας—και τό ιδιόν σου ακόμη... Τά είπαμε μέ την Ούρανία...

Ευτύχιος.—"Ο Βένιερος άρνείται από συμφέρον, αλλά και από πείσμα. Τά έμυρίστηκε ότι τον έκαταλάθαμε... έπειτα τον έρεθίζει φοβερά και ή αντιπολίτευσις τής γυναίκας του. "Από πείσμα...

Γεώργος.—"Από συμφέρον και μόνον. Είς αυτό ο Βένιερος τά θυσιάζει όλα και τά πεισματά του άκόμη. "Ας ήτον νά τον συμφέρη νά πάρη την Ούρανία και νάβλεπε. "Αλλά δέν τον συμφέρει, βλέπεις. Τόν βάλλα τον κάνει όπως θέλει: έγώ είμαι παιδί και μάλιστα ανεργημένον· αλλά μία επίβλεψις σαν τή δική σου, πολύ θά τον έμπεδευε. Είνε τόσα τά σημάια, που μπορεί νά μας γελάση και νά

μας έκμεταλλευθή! άνθρωπος που φιλεί σαν Εικόνα τό έκαστοτάριο...

Ευτύχιος.—Πολύ φοβούμαι, μήπως εύεργετών ζητή κυρίως νά εύεργετηθή. "Εκείνο τό επίχρισμα τής άκρας χρηστότητας, που θέλει νά διδη σε κάθε του πράξι και την παρακινούσε...

Γεώργος.—Είδες; φοβερός είνε! Και νά συλλογίζωμαι ότι έγώ τά πταίω όλα. Μήπως δέν τον είχα καταλάβει εξ αρχής; Μήπως δέν είδα πως μου φέρθηκε, όταν ήλθα εδώ πρώτη φορά, πτωχός και όρφανός νά του ζητήσω θέσι; Κ' έτσι, πήγα νά πείσω σά στραβός στα χέρια του. Αυτό θά πη νά μήν έχη κανείς την πείρα του κόσμου. Κινδυνεύει νά τον πείθη και αυτός ο Βάρλας.

Ευτύχιος.—Γεώργο, είσαι τόσω απελπισμένος, ώστε έμένα μου φαίνεται πως δέν με λογαριάζεις για τίποτα.

Γεώργος.—"Ω, έσένα... άλλοίμονο αν μας έλειπες και σύ! (Τόν έραγαλλίζεται)

Ευτύχιος.—Γεώργό μου... (άνταλλάσσον γίγνημα. "Ο Ευτύχιος εγείρεται). Φεύγω... όρεθισνάρι. (κνταίζων τό ρολόγι του).

Γεώργος.—(εγείρομενος). Φεύγεις;

Ευτύχιος.—Ναι: πηγαίνω νά δώσω μία ματιά από τό σπίτι... "Αφησα τή γραμά μου λιγάκι άδιάθετη... Τά είπαμε άρακτά. (κινούν προς τήν θύραν)

Γεώργος.—Λοιπόν στις τρειςήμεροι-τέσσερες... και αν τυχόν... (εξέρχονται κλειστές όπισθεν των τήν θύραν).

("Η σκηνή μένει επ' όλίγον κενή. "Ο Βένιερος κατέρχεται βιαστικά, βήχων και συγκλονισμένος. Είνε εξητλημένος, άδιάθετος. Σταματά πρό του τραπέζιου και παρατηρεί τά δύο κενά κύπελλα).

Βένιερος.—Μπα! (κάθεται πρό του γραφείου του και άρχίζει νά κόπη εν φουλιάδιον καινογραφία. Είνε βεθισμένος εις σκέψεις δυσαρδέτους).

Γεώργος.—(άνοίγων τήν θύραν δειλώς). Μπα! είσθε σεις;

Βένιερος.—(χωρίς νά τον βλέπη). Μάλιστα.

Γεώργος.—(προχωρών). Σήμερα έξυπνήσατε ένωρίτερα.

Βένιερος.—Ναι... δέν μόρεσα νά κοιμηθώ... είμαι άδιάθετος (βήχει).

Γεώργος.—Μπορώ νά σας πώ κάτι τί;

Βένιερος.—(είρωνικά). Μετά πάσης χαρής.

Γεώργος.—"Ο Ευτύχιος θά έλθη σε λίγο νά σας ζητήση την Ούρανία.

Βένιερος.—Νά την κάμη τί;

Γεώργος.—Νά την κάμη γυναίκα του.

Βένιερος.—Μπα!.. Μία ώραία ιδέα.

Γεώργος.—Λοιπόν;

Βένιερος.—Δέν έχει λοιπόν.

Γεώργος.—Μά καλά...

Βένιερος.—Τί θέλεις τόρα από μένα; Γιατί μου τό λές; Νομίζεις ότι δέν τό έπαρμένω;

Γεώργος.—"Ηθελα νά μάθω τί θά του άπαντήσετε.

Βένιερος.—"Ω: άδελφός βέβαια.

Γεώργος.—"Εννοείται.

Βένιερος.—Είσαι ακόμη άνήλικος... Έγώ είμαι ο κηδεμών.

Γεώργος.—"Αν δέν ήταν αυτό, θά ήρχετο νά την ζητήση από μένα.

Βένιερος.—"Α! και τόρα που έρχεται σε μένα, θέλεις ταχα νά συσκεθούμε, ν' άποφασίσουμε μαζί.. Ζητείς, δηλαδή, συνεργασίαν μαζί μου.

Γεώργος.—"Όχι: σάς έρώτητα άπλώς, τί θά του άπαντήσετε...

Βένιερος.—"Ετοιμος νά συζητήσης ό,τι θά σου πώ. —"Ας έλθη νά μου την ζητήση... άς έλθη και βλέπουμε. Δυστυχώς δέν άποφάσισα ακόμη! ("Ο Γεώργος κάμει τακτικήν μεταβολήν και κινεί νά εξέλθη). Λυπούμαι πολύ.

Γεώργος.—(παρά τήν θύραν). Τίποτα.

Βένιερος.—Δέν μου λές... ("Ο Γεώργος στρέφεται). "Ηταν εδώ πρό όλίγου ο Ευτύχιος; (τώ δεικνύει τό τραπέζι).

Γεώργος.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Πολύ καλά. ("Ο Γεώργος εξέρχεται "Ο Βένιερος κρούει τον κώδωνα και κατέρχεται ή Φραντζέσκα). Πάρε αυτά τά φλιτζάνια απ' εκεί... Πίς την κυρία σου νά κατεβη εδώ, κάτι νά της πώ. ("Η Φραντζέσκα εκτελεί και εξέρχεται. Συγχρότως από τό γραφείο εισέρχεται ο Μανώλης και περιβλέπει ως κάτι ζητών).

Βένιερος.—Τί αγαπάζ;

Μανώλης.—Κάτι φλιτζάνια μου είπε ο κύριος Γεώργος...

Βένιερος.—"Α!... α!... πέ του, σε παρακαλώ εκ μέρους μου, ότι έφρόντισα... έφρόντισα... ("Ο Μανώλης εξέρχεται). Και για όλα έγώ θά φροντίσω... έννοια του!

Θεώνη.—(Κατερχόμενη). Δέ φορεις τον σκούφο σου Λεωνίδα μου; Θά κούωσης που βήγεις έτσι.

Βένιερος.—Μη! μάλιστα! Αυτό μάς έλειψε τόρα νά φοβάσαι νά μήν κρυολογήσω... Και σου έχει μία προσφρόνητα! (Γυναίκες υποκρίτριες, κακόχρονάχατε!) Για κάθισε εκεί σε παρακαλώ. (βήχει).

Θεώνη.—Τί με θέλεις;

Βένιερος.—"Ακουσε τί σε θέλω. Πρώτα-πρώτα θά σε ρωτήσω κάτι τι, γιατί μά τό Θεό, από τον τρόπο σου, κοντεύω νά το ξεχάσω. Είσαι γυναίκα μου ή δέν είσαι;

Θεώνη.—Πώς δέν είμαι;

Βένιερος.—Πολύ καλά. "Η γυναίκα με ποιόν πρέπει νά συμφωνη; με τον άνδρα της, ή με τους έχθρούς του;

Θεώνη.—Φυσικά...

Βένιερος.—Με τους έχθρούς του!;

Θεώνη.—"Όχι, με τον άνδρα της.

Βένιερος.—"Ε, αν έχης αυτή την ιδέα παραμακτικώς, κάτι μπορεί νά γίνη. Δέν μου λές, ξέρεις ποιοι είνε οι έχθροί μου σήμερα;

Θεώνη.—"Όχι: έσύ, Λεωνίδα μου, δέν έχεις έχθρούς.

Βένιερος.—(Μπα! άλλη γλώσσα τόρα). Καλά. Θά στα πώ, γιατί φαίνεται ότι δέν τα ξέρεις. Μάθε λοιπόν, ότι έχθροί μου είνε: ή Ούρανία, ή "Ανθή, ο Γεώργος, ο Ευτύχιος, ο Παντελής ο Βάρλας—μάλιστα!—ο κύριος Τέλης, ή δεσποινίς Φραντζέσκα, ο Μανώλης—όλοι οι δικοί μας τελοσπάντων, άνθρωποι και κτήνη, (υποτιθεμένου ότι είνε άνθρωποι μόνον ή Φραντζέσκα και ο Μανώλης).

Θεώνη.—Τί είνε αυτά που λές!

Βένιερος.—Αυτά που λέω.—Τόρα έσύ τί θέλεις; Νά πάζ επί κεφαλής των έχθρών—γιατί ή θέσις σου βέβαια θά σου δώση την άρχηγία,—ή νά μείνης μαζί μου, εις τό πλευρόν μου, σύζυγος πιστή και σύμμαχος ειλικρινής;

Θεώνη.—Μά θέλει ρώτημα; "Εσύ μπορεί νά με περιφρονείς: αλλά έγώ πότε έπαυσα νά σε αγαπώ; Και όλος ο κόσμος νά είνε έχθρός σου, έγώ θά είμαι μαζί σου.

Βένιερος.—"Ωραίος λόγος. "Α, είπες ένα ωραίο λόγο. Νά ιδούμε τόρα αν θά συμφωνήσουν και τά έργα.

Θεώνη.—Νά ιδούμε.

Βένιερος.—"Ο Ευτύχιος, ο άνεψιός σου, θά έλθη εδώ σε λίγο, για την ύπθεσι που ξέρεις.

Θεώνη.—Πιός σ' τό είπε;

Βένιερος.—(Χμ! άστραψε τό μάτι σου). Τό έμαθα. Έγώ όμως, ξέρεις, θά τον διώξω.

Θεώνη.—(ζαρωώς) Γιατί;—("Ω, τά ίδια πάλι).

Βένιερος.—Τά βλέπεις; Βλέπεις πως άλαφιάστικες άμέσως;

Θεώνη.—Τί νά σου πώ κ' έγώ; Ξεύρω γώ... Κάμε ό,τι θέλης. Δέν μου είπες τόσες φορές, ότι έγώ γνώμην δέν έχω; ότι ο άνδρας κάνει ό,τι θέλη, χωρίς νά ρωτῆ τή γυναίκα του;

Βένιερος.—"Αρασε τα αυτά. Τόρα άλλαξα γνώμη. Θά σε ρωτήσω και όχι μόνον θά σε ρωτήσω, αλλά θά σου εξηγήσω τά πράγματα και θά ζητήσω νά σε φέρω με τή γνώμη μου. Δέν θέλω νά έχης ούτε αυτό τό παράπονο. Λοιπόν ή Ούρανία δέν μας συμφέρει νά πάρη τον Ευτύχιο.

Θεώνη.—Γιατί;

Βένιερος.—Γιατί ξέρεις τί θά πη ο κόσμος, αυτό τό τίμιο θεριό; «"Ο Βένιερος έπήρε την περιουσία των όρφανών και την έμοίρασε εις τους συγγενείς του». "Ο Ευτύχιος είνε άνεψιός μας και τό θεριό δέν θά μάς το συγχωρήση αυτό ποτέ!

Θεώνη.—"Αφ' ου τον αγαπά και τον θέλη τό κορίτσι;

("Ακολουθεί).

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΛΙΨΙΣ

Πώς κρύβω την όλη μου χαρά,
οί φίλοι μου ποτέ δεν θα με πούνε:
των τραγουδιών μου τα γοργά φτερά
στις συντροφίες μας την σκορπούνε,
απόθευτη και καθαρή
'Αλλά την θλίψη, όπου πλημμυρεί
εις της καρδιάς μου τα βάθη,
καρείς, καρείς δεν θα την μάθω.

Δεν είναι ο κόσμος όλος άπαθής.
Τ' όμολογώ αυτό προς έπαιρόν του
Μά, έχει τόσες θλίψεις ο καθείς,
πὸν μόλις και τὸν εαυτὸν του
ἀδειάζει τὰ παρηγορή.
Γι' αυτό την θλίψη, όπου πλημμυρεί
εις της καρδιάς μου τα βάθη,
καρείς, καρείς δεν θα τη μάθω.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(*Ιδε σελ. 96).

Με νευρικήν άνοσημονήσιαν, πού μόλις την άκρυπτε, έπερίμενε την ώραν πού θά είμπορούσε νά παρουσιασθῆ εἰς τήν νεκράν γήραν. Παῖγμα περίεργον, θά έλεγέ τις ὅτι προέβλεπεν εκείνη τήν επίσκεψιν αὐτήν καί ήθέλησε νά δειχθῆ, άπαξ ἔτι, τόσον ώραία, ὅσον έγνωρίζε νά γίνεται. Ὅταν εἰσήλθεν, ήτο ὄρθῆ έμπρός εἰς τήν εἰσίαν· άλλ' ὅσον καί αν είχε φροντίση νά φανῆ έπαγωγός εἰς τόν Ροβέρτον, δεν ήργησεν νά έννοήσῃ ὅτι ήπατήθη εἰς τήν προσδοκίαν της αὐτήν. Έφάνη ὅτι οὐδύλως παρετήρησε τήν επιδεικτικὴν καλλονήν της καί έστρεψεν άπλώς, μ' άφρημένον κίνημα, τήν χεῖρα πού τοῦ έτεινεν, ένῶ ήρώτα συγχρόνως περὶ τοῦ ταξιδίου της.

— Ἦτο έκτακτον, σὰς εύχαριστῶ. Έγύρισα ἀπό τήν Λωζάνην· σήμερα τό πρωί επεβιβάσθην εἰς τό άτμόπλοιον καί νά με πάλιν εἰς τό Βέβου... ὅπου μ' επερίμεναν τόσα νέα ένδιαφέροντα...

— Ἀλήθεια;

Τόσον καθυρᾶ, ὡς νά ήτο μέσα εἰς τήν καρδίαν της νεκρᾶς γυναικός, έννόησε άμέσως ὁ Ροβέρτος ὅτι επρόκειτο νά τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Λίλιαν.

Έγνώριζ' άλλοτε μία Χριστιανή,
ἀπ' ὄλους μας πλειότερο θλιμμένη.
"Αν ήξευρε τίος καρδιά ποιεῖ,
θά έπετοῦσε τὰ μοῦ γένη·
παρηγορία γλυκερή.
Αὐτή, τήν θλίψη, όπου πλημμυρεῖ
εις της καρδιάς μου τα βάθη,
αὐτή, μποροῦσε τὰ την μάθω.

Μά, μίσηψε σέ χώρα μακρὰ,
πὸν εἶδησι δεν είμπορεῖ τὰ φθάσῃ!
"Α! μοῦ απέθαν' ή καλή γρηά,
καί μοῦ τήν έχουρε σκεπάσει
μέσα στὴν γῆ τὴν παγερή!
Γι' αὐτό τήν θλίψη, όπου πλημμυρεῖ
εις της καρδιάς μου τα βάθη,
καρείς, καρείς δεν θα την μάθω!

*Από τῆς «ΑΤΘΙΔΑΣ ΑΥΡΑΣ»

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

— Καί πρώτα πρώτα τήν εξοκρίσιν των... φίλων σας Έβανς.

Εἶχε σταματήσῃ ὀλίγον πρὶν νά προφέρῃ τήν λέξιν «των φίλων» καί τήν είπεν άκολουθῶς μ' ένν περιφρονητικόν τρόπον, πού ήτο αληθινή προσβολή. Ἦσθάνθη τήν προσβολήν καί ή φωνή του έγινε βλαβερά καί ψυχρᾶ.

— Έμαθα πράγματι γῆς τό βράδυ, ὅταν έφθασα ἐδῶ, ὅτι ή λαίδυ Έβανς καί ή ανεψιά της δεν ήσαν πλέον εἰς τό Βέβου.

— Καί εξεπλάγητε, καί απέλπισθητε ἀπό αὐτήν τήν άναχώρησιν... Ἔλα, ὁμολογήσατέ το! είπε με εἰρωνικόν χαμόγελον.

— Ναι, καθὼς άριστα έμαντεύσατε, εξεπλάγην...

— Ἀλήθεια; ἔ, καλᾶ· ἐγὼ ὅμως καθόλου!

— Διότι βέβαια θά είσθε ένήμερος των σχεδίων τῆς λαίδυ Έβανς.

Έκείνη εξηκολούθει πάντοτε νά χαμογελά, κήπιος θριαμβευτικῶς καί, άνάμεσα εἰς τὰ πορφυρᾶ της χεῖλη, έραίνοντο οἱ μικροί της ὀδόντες ὡς νά ήσαν έτοιμοί νά δαγκάσουν. Ὁ Ροβέρτος οὐδέ σκίαν άμοιβολίας είχε πλέον· ή Ἰσαβέλλα έγνωρίζε τήν άφορμήν πού ήνάγκαζε τήν Λίλιαν ν' απομακρυνθῆ ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἰσαβέλλα, είπε, βεβαιωθῆτε ὅτι δεν έχω κἀμὴν πρόθεσιν νά σας ψυχράνω ἢ νά σας προσβάλλω... θέσατε ὅποιαν λέξιν προτιμᾶτε... αν σας άποτεινω κί-

τήν τήν έρώτησιν· άλλά έχω άνάγκην νά γνωρίζω αν άφ' ής στιγμῆς έγκατελείπον τό Βέβου, ὁμιλήσατε ή έγράψατε ή έβάλετε νά γράψουν εἰς τήν μίς Λίλιαν ή εἰς τήν λαίδυ Έβανς;

Ἄσθενής έρύθημα διέτρεξε τήν επιδερμίδα της Ἰσαβέλλας.

— Θεέ μου! τί τραγικόν ὄρος λαμβάνετε διὰ τόσον μικρόν πράγμα. Σὰς ὀραίζομαι ὅτι οὔτε ὁμιλήσα, οὔτε έγραψα εἰς αὐτά τὰ δύο πρόσωπα περὶ των ὁποίων ένδιαφέρεσθε τόσον ιδιαίτέρως... Καί τώρα πού καθυσχάσατε ὑπ' αὐτήν τήν έποψιν, θά μοῦ επιτρέψετε νά σας είπω ὅτι είμαι, αν ὄχι προσβεβλημένη, χάρις εἰς τὰς ρητορικές προσφυλάξεις πού έλάβατε, τοῦλάχιστον πάρα πολύ ὀλίγον κολακεύομαι νά βλέπω πόσον φοβείσθε τήν προσέγγισιν μου μέ τήν νεκράν σας φίλην... Διότι φανταζομαι ὅτι αὐτή μόνη σας άπασχολεῖ πραγματικῶς.

Έκοίταξε τήν νεκράν γυναίκα κατὰ πρόσωπον· έγνωρίζεν ὅτι ἀπό τοῦδε ήτο έχθρά του άμείλικτος. Ἄλλοτε θά εύρισκε περίεργον νά παρακολουθήσῃ τὰς εξελίξεις τῆς γυναικείας αὐτῆς ψυχῆς, άλλά δεν έσκέπτετο πλέον τήν ψυχολογίαν κατὰ τήν εξαιρετικὴν αὐτήν ὥραν τῆς ζωῆς του.

Μέ τήν φωνήν τραχείαν ήρώτησε:

— Δεν σκέπτεσθε, Ἰσαβέλλα, ὅτι έχω ὀλίγον δικαίωμα νά φοβόμαι τὰς συνδιαλέξεις σας μέ τήν μίς Λίλιαν;

Έκείνη ήνωρθώθη, με περιφρονητικόν μειδίαμα ἐπὶ των χειλέων.

— Διατί; διότι τήν περασμένη βραδιά είχα τήν καλωσύνην νά εἰδοποιήσω αὐτό τό κοράσιον περὶ τοῦ προσώπου, πού τό έκάνετε νά παίζῃ;... Ἦτο καιρός· έθεώρει σπουδαίως τὰς προθέσεις σας καί ήρχισε νά πιστεύῃ ὅτι...

— Ὅτι τήν αγαπῶ, δεν είναι εἴσαι; δεν ήπατάτα, Ἰσαβέλλα· δεν υπάρχει κανείς τόρα εἰς τόν κόσμον, πού θά μοῦ είναι προσφιλέστερος αὐτῆς.

Καί έλεγε τήν αλήθειαν. Αὐτήν άκόμη τήν ὥραν ὀλόκληρος ή ψυχή του άνήκεν εἰς τήν Λίλιαν. Ἦ νεκρά χήρα ὡχρίασε, καί σκληρᾶ έκφρασις διέστειλε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της.

— Ἀλήθεια λοιπόν, είναι μεγάλο πάθος;... Ἄγαπητέ μοι Ροβέρτε, νομίζω ὅτι χάνετε τόν καιρόν σας. Ἦ μίς Λίλιαν, καθόσον μοῦ φαίνεται, είναι τιμὴ κέρη.

— Ἰσαβέλλα! είπεν εκείνος με τοιούτην έκφρασιν ὄργῆς, ὡστε ἐπὶ στιγμὴν έπρόδθη διὰ τὰ άποτελέσματα τῆς μοχθηρίας της.

Ἄλλά συνεκρατήθη, καί υπερήφανος καί άπειλητικός σχεδόν εξηκολούθησε:

— Ἄπαξ διὰ παντός σας εἰδοποιῶ, ὅτι οὐδέποτε θ' άνεχθῶ ν' άκούσω τήν παραμικροτέραν προσβολήν έναντίον της Δος Έβανς, καί τοῦτο διότι τήν ήμέραν πού θά τό θελήσῃ θά γίνῃ σύζυγός μου.

Ἦ Ἰσαβέλλα εξέσπασε εἰς ξηρόν καί έρεθιστικόν

γελοιο, άλλά αἱ παρειά της έμειναν άνευ χρώματος καί αἱ βλεφαρίδες της έκινούντο βιαίως.

— Ἴδου λοιπόν έτοιμος νά νυμφευθῆτε τήν μίς Λίλιαν· πράγματι τίποτε καλύτερον δεν θά είχετε νά κάμετε! Ἐάν επρόκειτο δι' οἰονδήποτε λόγον νά θέλω νά σας έκδικηθῶ, θά ήδυνάμην νά κρίνω τόν εκυτόν μου ίκανοποιημένον καί πέραν πάσης προσδοκίας. Καί τόρα... ή μνηστή σας εξηρανίσθη μόλις σεις τήν έγκατελείψατε;

Μέ λάμποντας τούς ὀφθαλμούς τήν παρετήρει, ένῶ τό στόμα της έσχηματίζετο ἐπὶ τό σαρκαστικότερον καί μοχθηρότερον.

Ἦσθάνετο τήν θλιβεράν περιέργειαν αὐτοῦ τοῦ άνδρός τόν ὅποιον τόσον έμίσει τόρα, ὅσον πρὸ μικροῦ ήτο διατεθειμένη νά τόν αγαπήσῃ. Ἦδη ένόει ὅτι ὁ Ροβέρτος Νωρῆ είχεν άμετακλήτως απομακρυνθῆ ἀπ' αὐτῆς, ὅτι τό φιλόδοξον ὄνειρον της είχε τελείωση καί ήσθάνετο τόρα μόνον τήν τρελλήν επιθυμίαν νά τόν βασανίσῃ, νά τόν κάμη νά ὑποφέρῃ διὰ νά έκδικηθῆ τήν καταφρονητικὴν αὐτοῦ άδιαφορίαν άπέναντί της.

Ἦτο ὄρθιος έμπρός της, δεσποτικός, παρωργισμένος, επιβαλλόμενος άκόμα ἐπ' αὐτῆς καί τήν ήρώτα.

— Έκάμετε άναστροφικῶς πρὸς τήν μίς Λίλιαν ένν ὑπαινικόν τοῦ ὁποίου έχω τό δικαίωμα νά θέλω νά μάθω τήν σημασίαν. Ὑποπτεύετε ή γνωρίζετε τήν άφορμὴν τῆς άναχωρήσεώς της;

Έγυρε τήν κεράλην της ὀλίγον, ένῶ συγχρόνως επίζιζε με τὰ δακτυλίδια της.

— Ἰσως γνωρίζω κατὰ τί παραπάνω ἀπό σας, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Επιθυμείτε νά σας ρωτίσω; Πρὸ ὀλίγου είχατε ὑποπτευθῆ ὅτι τάχα ένέχομαι ὀλίγον εἰς τήν φυγήν της μνηστῆς σας. Ζητήσατε μάλλον τὰς άφορμὰς τῆς εξοκρίσεως αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ οικογενείᾳ Έβανς.

— Διατί; είπε τοσοῦτον γαλήνιος κατὰ τό φαινόμενον, ὡστε εκείνη άνετριχίασε, δονηθεῖσα ὑπὸ άνάγκης μανιώδους νά συντρίψῃ τήν υπερήφανον εκείνην άπάθειαν, έντός τῆς ὁποίας ὡχυροῦτο.

— Διότι θά εύρετε τήν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος πού γυρεύετε καί πού γνωρίζω ἐγὼ. Εἶμαι περίεργος καί ἐγὼ, Ροβέρτε περισσότερον ἀπό σας, διότι ήθέλησα νά μάθω πᾶν ὅτι άποδίδει τήν μίς Λίλιαν· εξήτησα τὰς πληροφορίας μου ἀπό καλὰς πηγὰς ἐν Ἀγγλίᾳ... καί επέτυχα παραδόξως άποκαλύψεις περὶ τῆς οικογενείας τῆς Λίλιαν καί περὶ τῆς ιδίας τῆς μίς Λίλιαν.

Έσταμάτησεν ἐπὶ έν δευτερόλεπτον, προσηλούσα τὰ πυρῶδη αὐτῆς βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ροβέρτου, ὡστε έραίνετο άναίσθητος εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς προσβολὰς, άνυπόμονος νά βεβαιωθῆ τέλος περὶ φρικῶδους άνίας, πού θά τον επνίγε... Ὅπωςδήποτε είχε μίαν άπόδειξιν, ή ὁποία άπετυπούτο ίσχυρῶς εἰς τήν βαθειαν πτυχὴν ήτις κύλλωνε τό μέτωπόν του.

Ἦγνυται ὡς ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν ἐνθουσιάζει νὰ υπέρῃ οὐδεμίαν ἄλλην ὥραν τῆς ζωῆς του, ὅσον ὑπέφερε τὰς στιγμὰς ἐκείνας.

— Ἐ, λοιπόν; εἶπε.

— Ἐ, λοιπόν! ἡ μίς Λίλιαν δὲν ὀνομάζεται καθόλου Λίλιαν Ἐβανς, ἀλλὰ Λίλιαν Βένσεϋ... Εἶχτε δικαίον, Ροβέρτε, νὰ εἴθετε, ὡς γεννηθὺς ἰσπότης, νὰ τῆς προσφέρετε τὸν ὄνομά σας. Τὸ ἰδικόν της, — τὸ ἀληθινόν τὸ ἰδικόν της — δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὅποια φέρει τις μ' εὐχαρίστησίν του. Ὁ πατὴρ τῆς μίς Λίλιαν, ὥραϊς μου ἐξαδέλφει, ὅσον λόρδος καὶ εὐγενῆς καὶ ἂν ἤτο δὲν ἐδίστασε νὰ γίνῃ ἐνοχὸς πλαστογραφίας καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του, πρὸ τῆς δικαιοσύνης, ὡς ἀπλοῦς ἐγγληματίας!... Ἐγώ...

Διεκόπη ἀποτόμως ἕνεκα τῆς φοικώδους ἐκφράσεως, τὴν ὁποίαν προσέλαθε τὸ πρόσωπον τοῦ Ροβέρτου.

— Ποῖον ἄτιμον συκοφαντίαν μοῦ διηγεῖσθε; εἶπε μὲ τόσην σφοδρότητα, ὥστε τὴν διέσεισεν ὀλόκληρον ἀνατρέπουσα τὸ νευρικόν της σύστημα μὲ μίαν ἐντύπωσιν καμωμένην ἀπὸ φόβου συγχρόνως καὶ εὐχαρίστησιν...

— Ὅτ' μ' ἐξηγήσετε μὲ ποῖον δικαίωμα τολμᾶτε νὰ χαλκίετε;...

— Νὰ χαλκίετε; ἄ, ἄ, Ροβέρτε καταγνᾶτε ὅπως διόλου ἀνόητος!... Μ' ἐξετάζετε, ἀλλὰ μοῦ κάνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ εἰπῆτε διὰ ποῖον λόγον θὰ ἐλάμβαναν τὸν κόπον νὰ πλάσω μίαν τοιαύτην ἱστορίαν; Ἐγώ, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος... Ἄν δὲν μὲ πιστεύετε πηγαίνετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὴν κομητείαν τῆς Κορνουάλλης. Ζητήσατε πληροφορίας... Καὶ ἐν τῷ μεταξύ σκεφθῆτε τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῆς μηστῆς σας, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα δὲν ἤτο δυνατόν παρὰ νὰ μάθετε τὸ μικρὸν ἀνέκδοτον τὸ ἀποβλέπον τὸν πατέρα της...

Διεκόπη ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τῆς ἀπεκρίνετο ἀπὸ τὴν βαθειὰν ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ λόγοι της τὸν εὔρον κατάκαρδα, ὅπως ἐπεθύμει. Συνήτησεν τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς της, ἀπαστρέφοντάς μὲ θριαμβευτικὴν φλόγα, ἐνῶ τὸν ἐξήταξε· καὶ τότε μὲ φωνὴν τραχεῖαν καὶ περιρρηνητικὴν τῆς εἶπε:

— Τί γυναῖκα εἴσθε λοιπόν διὰ νὰ κατέρχεσθε εἰς τοιαύτας ἐκδικήσεις!

— Ὅμιλεῖτε περὶ ἐκδικήσεως; καὶ διατί θέλετε νὰ ἐκδικηθῶ; Διότι ἀπεφασίσατε ἀπὸ τοῦδε νὰ προσφέρετε ὅλα τὰ σέβη σας εἰς τὴν μίς Λίλιαν; Εἴσθε πολὺ ἀπλοῦς, ἐξαδέλφει μου, καὶ πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὰς ἀξιώσεις σας· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες συντείνομεν πολὺ διὰ νὰ λαμβάνετε αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις. Κάμνομεν πῶς ἀφίνομεν τάχα τὸν ἑαυτὸν μας νὰ πιάνεται καὶ νὰ θυμαίνονται ἀπὸ τὴν αἴγλην τῶν ἐνδόξων ὀνομάτων τῶν ἐφημερίδων, ἐνῶ πράγματι...

Τὴν ἐβλεπε κατὰ πρόσωπον μ' ἀνοιχτὴν διορατικότητα καὶ αἰφνιδίως ἠσθάνθη ἐκείνη, ὅτι διεσέδωε μέχρι τῶν μυγίων τῆς καρδίας της. Εἶδος τυρλῆς ὀργῆς τῆς ἀνέβηκε στὸ κεφάλι, εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐμάντευεν τόσον εὐκόλως, ὡς νὰ τὰ εἶχεν εἰπῆ ἢ ἰδέα, τὰ αἴτια ποῦ τὴν ὠθησαν νὰ ὀμιλήσῃ καὶ ἐξηκολούθησε, μὲ θρασύτητα, διακόπτουσα τὴν συνέχειαν τῆς φράσεώς της:

— Πράγματι ἡ μίς Λίλιαν ἐπαιξεν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον τῆς ἀπλοῦς κορασίδος καὶ κατόρθωσε νὰ σὰς φέρῃ ἐκεῖ ποῦ ἤθελε. Εἶναι ἀλήθεια καίμα, ποῦ τῆς ἔλειψε τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ θάρρος, καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχε τόσο καλὰ, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξαρκησθῇ μυστηριωδῶς μὲ τὴν θέαν της...

Δὲν τὴν ἤκουε πλέον... Ἡ Λίλιαν κόρη ἀνθρώπου ἠτιμασμένου! ἡ Λίλιαν περιστεμένη ὡς τυχοδιώκτις! Καὶ ἀποτόμως, ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, μὲ τὴν ψυχὴν βασανιζομένην ὑπὸ ἀθυμίας, ὠροῦτο εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ τὸ χαριτωμένον πρόσωπον τῆς κόρης, φωτιζόμενον ἀπὸ δύο μεγάλα φωτεινὰ καὶ ἄδολα μάτια, μὲ γελαστὸν παιδικὸν στόμα. Ἄν κανένας ἄνδρας τοῦ ὀμιλοῦσε ὅπως τοῦ ὀμίλησεν ἡ Ἰσαβέλλα περὶ ἐκείνης, θὰ τὸν ἐραπίζεε καὶ θὰ τὸν ἐσκότωνε. Ἄλλ' αὐτὴν δὲν εἶχε κἄν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐγγίξῃ. Ἐπρεπε νᾶντιπαλαίσει κατὰ τοῦ σφοδρῶς πειρασμοῦ ποῦ ἐδοκίμαζε νὰ τῆς σφίξῃ, νὰ τῆς σφίξῃ τὰ χεῖρα, ὡς τε νὰ τὰ σπάσῃ, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ὀμολογήσῃ ὅτι εἶχε εἰπῆ ψεύματα.

— Λοιπὸν δι' ἰσχυρίζεσθε, ἐπανέλαθεν, συλλέγων ὅλην τὴν θέλησίν του διὰ νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι ἡ κατηγορία σας αὐτὴ ἐναντίον τῆς Δοῦ Ἐβανς εἶναι ἡ πλήρης ἀλήθεια;

— Τοῦ πατρὸς τῆς μίς Βένσεϋ, θέλετε νὰ πῆτε; ἡ πληρεστάτη ἀλήθεια· δὲν σὰς τὸ εἶπα ἤδη ὅτι εἶναι ἀπὸ ἀσφαλέςτατας πηγὰς αἱ μικραὶ βιογραφικαὶ λεπτομέρειαι, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται;

Ὁ τόνος τῆς Ἰσαβέλλας ἦτο τόσον ἀπόλυτος, ὥστε δὲν ἀμείβανε πλέον αὐτὴν τὴν φωνὴν περὶ τοῦ λόγου της.

Ἄλλὰ ἦτο δυνατόν ἡ Λίλιαν νὰ ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶχε τόσην πίστιν εἰς αὐτὴν; Ἦτο ἀληθές ὅτι ἐφυγε τρομάξασα ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἠδύνατο νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν, ποῦ τοῦ εἶχε κρύψῃ; Ὡ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἴδῃ νὰ τῆς ὀμιλήσῃ! Ἄλλὰ ποῦ ἦτο... Καὶ ἠρώτησε διὰ τελευταίαν φωνήν:

— Καὶ τώρα θὰ μοῦ εἰπῆτε ἀπὸ ποῖον ἐλάβετε αὐτὰς... τὰς πληροφορίας; Ἐννοεῖται ὅτι εἶναι πολὺ σοβαραὶ, ὥστε νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζω τὸν ἐργάτην των, διὰ νὰ τὸν ἐξετάσω καὶ ὁ ἴδιος.

Ἐσεισεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν της.

(Ἀκολουθεῖ).

γραφῶν πολὺ περισσότερα διὰ τὸν νεκρὸν καλλιτέχνην πολὺ θέλωμεν νὰ νᾶνῃ μίαν ὥραϊα μελέτη ποῦ ἐγραψεν ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης, ὁ γνωστὸς ἰατρός ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ στενὸς φίλος τοῦ ποιητοῦ. Τὴν ἐδημοσίευσεν πρῶτα εἰς τὴ μικρὴ «Ἐφημερίδα» τοῦ Καμπούρογλου, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰουνίου τοῦ 92, καὶ ἐπειτα ἐκτενέστερον συμπληρωμένην εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Σαόκου τὸ προπερσινόν. Ἀξίζει νὰ διαβασθῇ.

I. ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

«Ὁ μῆνας τῶν μηνῶν» ὁ Ἀπρίλης, ὅπως γιὰ μυστικὴν καὶ ἴσως καὶ γιὰ παλαιάνω, φερόμεν μετὰ μὲ παρόμοιον ὄνομα βαπτίσθηκε καὶ τὴν περασμένην ἐβδομάδα, δὲν εἶναι ὅσο τὸν θαρροῦμε καλός. Μοιάζει νᾶναι τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο τῆς χρονίας, μὲ τὸ μεγαλύτερον ἀγκάθι κρυμμένον κάτω ἀπ' τ' ἀπλά του φυλλαράκια.

Διάβασα σὲ μίαν παλιὰ μὲ πολὺ παλιὰ στατιστικὴ πῶς οἱ ἐπιφανέστερες γυναῖκες πέθαναν στὸν Ἀπρίλη. Ἦταν λοιπὸν ἐπίφοβος, τίς ξεπάστρευε ἐκείνες καὶ ἄνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὴν πρόδοον τῆς νεοτέρας γυναικός. Ὡστε ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψὴν ἦταν καλὸς καὶ μὴ κατὰ τὴν τῆς τσιμπᾶ καὶ αὐτὲς μὲ πολὺ λαρὰ μὲ τίς μικροῦς ἀπογοητεύσεις. Τίς φέρνει τὴν καθ' αὐτὸ ἄνοιξη μὲ τὰ χιλιόχρωμα λουλούδια, μὲ τὰ τρελλὰ τους ὄνειρα, ποῦ, σὰν ἐκείνα, πολὺ σπάνια κερποροῦν καὶ αὐτὰ. Ἐκνοίγουν οἱ καρδιές καὶ ἄλλες βλέψεις καὶ κλείουν ἀμέσως— εἶναι πολὺ τρυφερὲς στὴν πρώτη τῆς αὐγῆς... ψυχρολουσία ποῦ θαρροῦν στὴν μοναξιά τους συναποφύρον καὶ τὸ πρῶτο κρῖον— πρόωρα σχηματισμένην ἰδέαν τῆς ζωῆς— ἄλλες φυλάγουν ἀκόμα, ξεχνοῦν τὸ πρῶτο ψῆχος στὰ βλέμματα τὰ ζεστά τοῦ πρωῖνου ἡλίου καὶ σὰν τίς πεταλούδες μὲ τὰ λουλούδια ποῦ ξεραίνονται καὶνε στὴ φλόγα τὰ φτερά τους.

Σπάνια μὴ ταῦτα βλέψεις ποῦ καὶ ποῦ καὶ κάποιες σὰν πεισματάρικα μπομπουκία, ποῦ ἐπιμένουν καὶ τὸ κατορθώνουν νὰ μείνουν κλειστὲς μ' ὅλην τὴ φλογιστικὴν ζέστη τοῦ ἡλίου! Μ' ἀντὶ νὰ θαυμάσουν τὴ δύναμίν τους τίς θεωροῦν ἐκφυλισμένες ἢ συνηθέστερον δὲν τίς πιστεύουν.

Πιστεύετε τίς μαντείας; Ὅχι βέβαια· γιὰτὶ ἀλήθεια εἶναι πολὺς κενὸς ποῦ πέρασεν ἡ πίστις εἰς αὐτὰς ἂν καὶ ἡ μὸδα τους ξαναγεννήθηκε.

Τώρα στὸ Παρίσι μίαν κόρη ἰσχυρίζεται πῶς τὴν ἐμπνέει ὁ ἀρχάγγελος καὶ προλέγει εἰς ὅλους τὸ μέλλον. Τρέχει λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος πατεῖς με πατῶ σε νὰ ἀκούσῃς τί θὰ πῇ. Καὶ, ἐννοεῖται, ὁ καθεὶς ἐξηγεῖ τὰς μαντείας της κατὰ τὴν ἰδικὴν τοῦ ἰδέαν καὶ τὸ συμφέρον του.

«Τὴν ρώτησα, λέει ὁ Ζολᾶ, ποῖα θὰ νᾶναι ἡ φιλοσοφικὴ κατάσταση τῆς Γαλλίας στὸν προσεγγὺ αἰῶνα. Λαμπρὰ, μέγας φιλοσοφικὸς αἰῶν. Τὴν ρώτησα ποιοὶ σημερινοὶ συγγραφεῖς θὰ ζοῦν καὶ τότε στὸν θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων. Μοῦ ἀπάντησε πῶς εἶξερε τὰ ὀνόματά τους, μὰ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῇ τὴν ρώτησά ποῦ ἦταν τὸ μέλλον δύο νέων μυθιστοριογράφων ποῦ ἀγαπῶ. Ἐγνώριζε τὸν ἕνα, ἦταν σκερὸς, μοῦ τᾶπέδειξε γιὰτὶ ἔκαμε μνεῖαν ἐνὸς συμβεβηκότος μὲ κύρος, καὶ τοῦ προεῖπε θριαμβοῦν, ἐνῶ πολὺ συγκεκριμένα μίλησε γιὰ τὸν ἄλλο, ποῦ μοῦ φάνηκε πῶς δὲν τὸν κολόζερε. Μὲ δύο λόγια σὰν τοὺς ταπεινοὺς θνητοὺς, δὲν λέει πορὰ ὅτι κολοζέρεται».

Ἀπίστευτα ἔ; Καὶ ὅμως τί καλὸ θᾶτανε νὰ τὰ πιστεύετε κανεῖς. Ἔτσι νᾶσαι πεπεισμένος πῶς ἐκεῖνο ποῦ θὰ σοῦ πῇ τ' ἀραδιασμένο χαρτί εἶναι ἀλήθεια καὶ ἂς πᾶει νὰ μὴ ᾔναι. Μπορεῖ νᾶναι κακὸ μπορεῖ νᾶναι καλὸ αὐτὸ ποῦ θὰ πῇ, μὰ θὲ νᾶναι ἀσθημα βέβαιον, θὲ νᾶναι πίστις σὲ κατὶ τυρλῆ, θὲ νᾶναι ἐλπίδα μὲς' στὸν ἀπελπιστικὸν μας αἰῶνα.

Τώρα εἶναι τῆς μὸδας καὶ ἡ χειρομαντεία· τὴν ἀρέσουν πολὺ στὰ σαλόνια, ὅχι διὰ τὰ πράγματα ποῦ κάποτε ἀποκαλύπτει ἔτσι ἐκ συμπτώσεως καὶ ἀρκετὰ νόστιμα, ὅσο διὰ τὸ πρακτικότερον μέρος, ὅτι ἐπιτρέπει νὰ κρατήσῃ κανεῖς κρυμμένα λεπτὰ ἐνῶ ἔμορρο ξεγαντωμένο χεράκι.

Τὰ ποῖα ἔμορρα χεῖρα ἔχουν οἱ Ἀμερικανίδες τοῦ Βορρᾶ. Ὑστερα ἔρχονται μὲ τὴ σειρά οἱ Αὐστριακῆς, οἱ Ἰταλίδες καὶ τελευταῖες οἱ Παρισινῆς ποῦ μόνες ξέρουν νὰ τὰ περιποιηθῶν. Οἱ Ἰσπανίδες ἔχουν μικρὸ χεῖρ μὲ παχιὰ δάκτυλα. Οἱ ρωτίδες ἔχουν περὶ μακρὰ χεῖρα ἀλλὰ κλοκακωμένα, οἱ ἀγγλίδες ξυρὰ ἐνῶ οἱ γερμανίδες πλατεῖα μὲ ἀκροφύα καὶ μακρὰ δάκτυλα.

G. I. Kερ.

Μικρὰ γαστάκια.

1. Ποῖα γειτονιὰ προτιμᾶτε;
2. Πῶς εἶμαστε κανεῖς νὰ περᾶσῃ τὸ γαστρί, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ;
3. Πότε καρεῖς τοῦ αἵματος τὸ κεφάλι του;

Ἀπάντησις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ 11 ἀριθμοῦ τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς».

1. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ μίαν κλωστή.
2. Ἄρ' ἔχη μακρὰ καὶ γερὰ πόδια καὶ 200 ἄρ' ἔχη μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω ὥστε νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ κάτω του.

3. Δὲν προσθέτει τίποτε καὶ ἀφαιρεῖ τὰ περισσότερα.

ΓΕΩΡΓΗΣ.

1. Τὴν ὀμπρέλα μου στηρίζω πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν εὐτυχία μου ὅμως ποθεῖνᾶ τὴν ἔχω στὴν καρδιά μου.

2. Ἄν κατορθώσῃ νὰ χαμηλώσῃ πολλὰ πράγματα.

3. Προσθέτει φροντίδας καὶ ἀφαιρεῖ. . . φροντίδας.

Ε.Π. (*)

1. Τὴν εὐτυχίαν του στηρίζει καθείς, εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἐκείνου, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει.

2. Ἀναβαίνει καθεὶς ἕψηλά, ὅταν ἔχη τέχνην ἀνοικτομάτα καὶ σκευδησὶν τυφλή.

3. Προσθέτει εἰς τὴν ζωὴν καλοτέρας τὸ χρῆμα καὶ ἀφαιρεῖ φτώχεια.

Σ.

1. Στεγῆθως ἐκεῖ ποῦ δὲν πρότει.

2. Μὲ τὸ μαλόσι ἄν ἦναι θετικιστής, μὲ τὴν φαντασίαν, ἄν ἦναι ποιητής.

3. Προσθέτει τὰ πλεονεκτήματα ποῦ χαιροῦν οἱ πλοῦσιοι στὴν κοινωρία μας καὶ ἀφαιρεῖ τὰ προνόμια ποῦ χοῦν οἱ φτωχοί.

3. (Δίς) Προσθέτει ἀνάγκας καὶ ἀφαιρεῖ ἡσυχίαν.

ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΣ.

1. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθευμένου του.

2. Ἐπιμένων καὶ ἔπομένων.

3. Προσθέτει τὴν σχετικὴν εἰημερίαν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἡσυχίαν.

ΑΡΙΣΤΟΒ.

Εἶχαμεν καὶ ἄλλας ἀπαντήσεις πολλὰς καὶ μακρὰς, καὶ μὲ παραπομπὰς ἀκόμα, μὰ ποῦ νὰ τὰς δημοσιεύσῃ κανεὶς ἄλλος. Ἄλλος τὴν εὐτυχίαν του τὴν στηρίζει εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην, ἄλλος εἰς τὴν ὀλιγαρκείαν καὶ ἄλλος ὅπου προσθήκη. Ἀρκοῦμαι νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ μίαν τετρασέλιδον ἐπιστολήν, μὲ πολὺ πνεῦμα γραμμένην τὴν ἀπάντησιν μόνον εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν. Κατὰ τὸν ἔξυπνον ἀνταποκριτὴν μας:

1. Οἱ περισσότεροὶ στηρίζουν τὴν εὐτυχίαν των σὲ τέσσαρα πόδια ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχουν μόνον τὰ δύο τὰ ἄλλα δύο ἔχουν πάντοτε νὰ τὰ εἶδον.

(*) Υ.Γ. Εἶδα ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος Ε.Π. καὶ δὲν θέλω μὰ δὲν θέλω νὰ συγγέω ἢ νὰ συγγέωμαι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὑπογράψω — ε. π. ζεῦρετε, εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀφαιρέσεως.

Ἀλλοζυλογραφία.

30. Ἀποκτῶ ἐνταῦθα. Εἶνε ὠραιοτάτων δημοτικῶν ἔσκα, τὸ ὅποιον ἀπλοῦστατα παρερράσατε ἀνεπιτηχεῶς εἰς τὴν καθαρύουσαν.

31. Μαργαρίταν ἐνταῦθα. Διατί νὰ μὴν ἔχετε πεποιθῆσιν καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν σας καλιεστησίαν; Εἶνε ἀνάγκη ὡς τυφλὴν νὰ σὰς χειραγωγῶν πάντοτε οἱ κριτικοί; Οἱ κριτικοί, ὅταν κρίνουν φίλους, λιγάκι ἐπηρεάζονται. Ἄλλοι κρίνουν στηριζόμενοι εἰς κρίσεις προγενεστέρας. Νὰ διαβάσετε κρίσεις, μὰ ὅχι μὲ τὸσον φανατισμὸν, διότι κατόπιν θὰ πάθετε ὅ,τι ἐπάθετε μὲ τὸ μικρὸ ἀνυπόγραφο ποιηματάκι ποῦ σὰς ἔστειλα. Τὸ ἔγραψε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀληθινούς ποιητὰς μας, εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ καὶ σὲς τὸ περιφρονεῖτε μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε ἀγνωστόν προσεισεως καὶ ἐπομένως οἱ κριτικοὶ δὲν εἶπαν τίποτε. Καὶ ὁμοῦ οἱ κριτικοὶ διὰ τὴν ποιητὴν αὐτὴν, εἶπον ὅσα εἶχαν νὰ ποῦν.

32. κ. Κ. Κ. Πύργον. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθύμους ἐνεργείας: ἐγράψαμεν.

33. Κράκ ἐνταῦθα. — Ὁ «περιπλανώμενός» σας χαριέστατος. Δὲν ζεῦρω πῶς μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ Τζώρτζος καὶ ὁ Κράκ, εἶναι ἡ ἰδία κεφαλή καὶ ἡ ἰδία πέννα, πέννα καλλιτεχνική.

Εἰς τὸ διηγηματάκι, θὰ μὰς ἐπιτραπῇ, νὰ ἐπιφέρωμεν μερικὰς τροποποιήσεις:

Δὲν θέλωμεν μόνον τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ παράσατε τὴν Τετάρτην μετὰ τὴν 10ης καὶ 12ης ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας, πρῶτον διὰ νὰ σὰς συγχαρῶμεν καὶ δεῦτερον νὰ σὰς ὑποβάλλωμεν ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις.

34. Α. Γιαννόπουλον εἰς Ἄγκυραν. — Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς «Ἠχῶς» προθυμίαν σας.

Πρὸς τοὺς κ. α β γ δ. Τὸ τυπογραφεῖον Ζιβίδου ἐγεινεν ἀληθινὰ μονάκριβον, μὲ τὰ νέα στοιχεῖά του. Καὶ ὁ πλέον καλαίσθητος εὐπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ τώρα εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο.

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται ν' ἀπευθύνωνται διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸ περιοδικόν, πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταποκριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κουμენტῖν εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σμύρῃ πρὸς τοὺς κ. κ. Ε. Ζαραχάνην καὶ Στέφανον Βεῖνὸγλου.

Οἱ ἐν Ἀγκυρᾷ πρὸς τὸν κ. Α. Γιαννόπουλον.

